

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Τὸν ἔκτον διατρέχουμεν καὶ δέκατόν μας χρόνον
καὶ μένει πάλιν ἔδρα μας ἡ γῆ τῶν Παρθενῶνων.

Ἔτος χίλια κι' ἐννιακόσα
κι' ἡ φυλὴ μας πάντα δρῶσα.

Τῶν ὄρων μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολὺ.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο — δὲ καὶ φράγχα εἶναι μόνο.
Γιὰ τὰ ξένα ὁμως μέρη — δέ καὶ φράγχα καὶ ἴσ' τὸ χέρι.

Εἰς γνῶσιν φέρομεν παντὸς εὐμούσου τσελεπῆ
ὅτι πωλοῦμεν σώματα «Ρωμηοῦ» ἀνελλιπῇ
πρὸς δύο εἰκοσάφραγχα, κι' ὅποιος ἀπ' ἐξω θέλει
δὲν θὰ πληρώνη δι' αὐτὰ Ταχυδρομείων τέλη.

Ὁγδόη τοῦ Γενναρίου,
πᾶν οἱ καλικοαντζέροι.

Ἐξακόσα κι' ὀγδόητα κι' ἐννιά,
χαιρετᾶτε τὴν νέα χρονιά.

Ὁ χορὸς τῶν Ἀνακτόρων
κι' ἓνα πλῆθος σπαθοφόρων.

(Ὁ Φασουλῆς κι' ὁ Περικλῆς μὲ τοῦ χοροῦ βελάδα
στῶν Ἀνακτόρων τὸν χορὸν πηγαίνειν καρτσάδα.)

Φ. — Ὑστερ' ἀπὸ τὸν πόλεμο, καὶ μένε Περικλέτο,
τέσσερα πᾶνε χρόνια,
καὶ δὲν χοροπηρήσαμε σὲ Παλατιοῦ παρκέτο,
σὲ Παλατιοῦ σαλόνια.
Ὑστερ' ἀπὸ τὸν πόλεμο πρώτη φορὰ χορεύομε
κι' ἐγὼ μὲ τὴν βελάδα μου σὰν πρῶτα κοκορεύομαι,
Ὑστερ' ἀπὸ τὸν πόλεμο πρώτη φορὰ, χαζέ.
Μέγιστοι καὶ Ταξίαρχοι γυρεύουν ἀγκαζέ.
Ἀνέμεμά σε, πόλεμε, μᾶς ἔχλασες τὰ πιάνια
καὶ οἱ καθ' ἑαυτοὺς κλαίγανε μὲ πόνο τὰ κεσάτια των,
τίσιν καιρὸ δὲν ἔβλεπαν μιὰ πηδηκτὴ νταρντάνα
καὶ γὰρ γοδᾶν θηλυκὸ δὲν ἔγλάρωναν τὰ μάτια των.
Ἐν τὸν κάθε μας γλεντζέ τὸν ἔκανες καλόγηρο
καὶ χρόνια τέσσερα σωστά δὲν σφίξαμε ποδόγυρο,
καὶ μήτ' ἐπιγοῦράρισαν ὁλόχρυσαις σπαλέταις
καὶ μπάλων ντουαλέταις.

Μήτρα τί καιροὶ περάσαν, Περικλέτο μου τσολιᾶ,
καὶ σὺ τῶν Ἀνακτόρων δὲν ἀνέβης τὰ σκαλιά.
Νάτο νάτο τὸ Παλάτι... νὰ παρκέτα, νὰ καὶ σάλαις,
καὶ πολυελαίων φῶτα,

καὶ σὺ πάλι σὰν καὶ πρῶτα
ἀνεβαίνεις πέντε πέντε τῆς μαρμαρίναις του σκάλας.

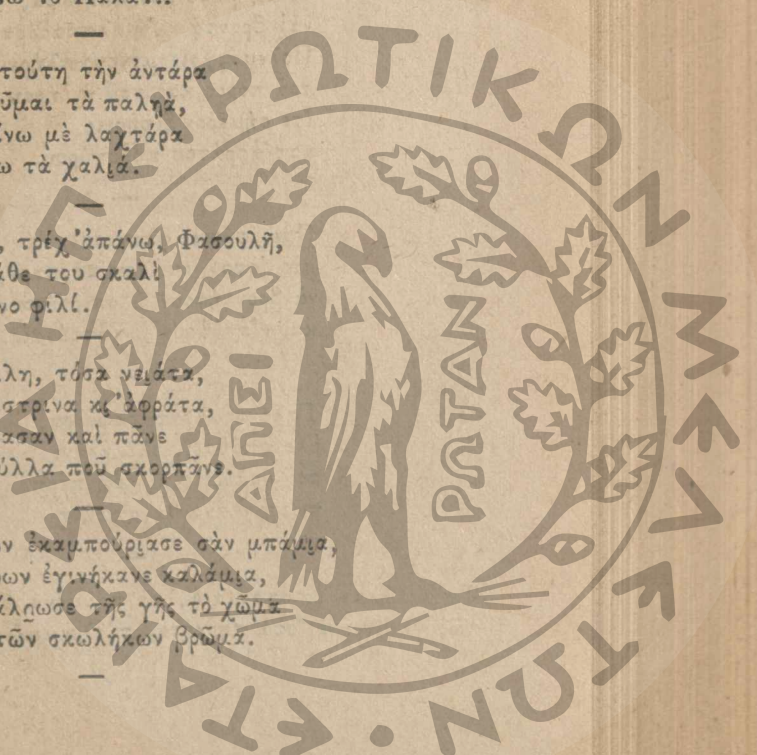
Π. — Ὑστερ' ἀπὸ τόσο χρόνο
μὲ συγκίνησι, μὲ πόνο,
καὶ μὲ δακρυσμένο μάτι
ξαναβλέπω τὸ Παλάτι.

Ἀχ! σὲ τούτῃ τὴν ἀντάρρα
πῶς θυμοῦμαι τὰ παλῆα,
κι' ἀνεβαίνω μὲ λαχτάρρα
καὶ λερώνω τὰ χαλιά.

Νάτο νάτο τὸ Παλάτι, τρέχ' ἀπάνω, Φασουλῆ,
καὶ σὲ κάθε του σκαλί
δίνε πύρινο φιλί.

Τόσα κάλλη, τόσα νείατα,
κι' ἀλαβάστρινα κι' ἀφράτα,
τώρα περάσαν καὶ πᾶνε
σὰν τὰ φύλλα τοῦ σκορπᾶνε.

Σῶμα λιγερῶν Σιλιφίδων ἐκαμπούριασε σὰν μπάμια,
σκέλη τῶσων καθ' ἑαυτοῦ ἐγινήκανε καλάμια,
περασμένα μεγαλεῖα τᾶλῃσε τῆς γῆς τὸ χῶμα
κι' εἶναι τῶν σκολήκων βρώμα.

Φ.—Θά σου δώσω καμμιά, Περικλέτο, ἔμπα τώρα φαιδρός μὲς ὅπῃς σάλαις νὰ θαυμάσης καινούριο μπουκέτο, ντεκολτέ, ντουαλέταις καὶ πάλαις.

Μὴν κυρτώνῃς τὸ ξύλινο σῶμα, μῆτε λόγους κοινούς ἀναμάσσα, τῶν ἀρμάτων περνοῦμε τὸ δῶμα... Περικλέτο, γκυούρντα ἐ πάσσα.

Τῶν προγόνων σπαθιά καὶ παλάσκαις νὰ γελᾷς μοναχὰ σὰν τὰ βλέπῃς, καὶ φορῶντας σπαλέταις καὶ κάσκαις τοὺς καρπούς τῆς εἰρήνης νὰ δρέπῃς.

Π.—'Ιδού κι' ἡ σάλα τοῦ χοροῦ... μόνον ὀλίγα φράκα, ἐδῶ κι' ἐκεῖ βροντοβολεῖ κι' ἀστράφει σακαράκα. Πῶ πῶ τί σακαράκηδεῖ πῶ πῶ τί σπιρουνάτοι, ἐγέμισε, βρὲ Φασουλῆ, μὲ τούτους τὸ Παλάτι. Φ.—Φρίττω καὶ τρέμω σύσωμος... Παρθένα μου, Χριστέ ἐδῶ θαρρεῖς Στρατόπεδον πῶς εἶναι τοῦ πολέμου. (μου,

Π.—Κύττα κύττα γαλονάδες τῆς ξηρᾶς καὶ τῆς θαλάσσης, χαῖρε, πολεμάρχων πλάσις. Κύττα σηματοφοράκια καὶ θερμὰ παλληκαράκια, βόμβον ἄκουσε προμάχων νεαρῶν καὶ γηραλέων, ὅπου λάμπουν σὰν τὰ φῶτα τῶν χρυσῶν πολυελαίων.

Σὲ δακτυλιδένια μέση τὸ σπαθία μου φορῶ, καὶ σὰν θέλω καὶ μ' ἄρεσει τὸ πηγαίνω σ'τὸ χορὸ.

Χνῶτα γυναικῶν μυρίζω, καὶ μὲ σὶκ πολεμικὸ μὴ τὸ σέρνω, μὴ τὸ τρίζω μ'πρὸς σὲ κάθε θηλυκὸ.

Φ.—Πόση γαλονιῶν πληθώρα, νά! βροντᾷ κι' ἡ κλαπαδόρα. Πολεμάρχοι, μένους πλήρεις, τοῦ πυρός καὶ τοῦ σιδήρου, ἴτε σήμερον ξιφῆρεις κατ' ἀφράτου ποδογύρου.

Ἴτε, φύσεις φλογεραὶ, μὲς σ'τοῦ μπάλου τὰ καρὲ, νὰ βροντήσουν ἢ σπιρουνάις καὶ ν' ἀνάψουν ἢ πατούναις.

Π.—Γαλονάδων ἀτμοσφαῖρα, ὅλο σπάθει, ὅλο κράνη, ποὺ νομίζεις κι' ἐδῶ πέρα πῶς ἡ δάνα θὰ σημάνῃ.

Τὰ καυμένα τὰ σπαθία, τὰ καυμένα τὰ σπιρουνία, πῶς γλιστρᾶνε σ'τὰ παρκέτα, τ' ἀλείμμένα μὲ σαπούνια,

τὰ καυμένα τὰ σπαθία πῶς τὸν θέλουν τὸν χορὸ, ποῦχει μέσα τῆς ἀγάπης τὸ βοτάνι τὸ σκληρό.

Φ.—'Εδῶ σπρώχνεται καθένας καὶ πεζὸς καὶ καβδαλὸς νὰ κι' ἐκεῖνος, νὰ κι' αὐτός, νὰ κι' ὁ Κόντε Φλαμπουριέρης, κι' ὁ Γεννάδης ὁ Τετός.

Κύτταξε τὴν κάθε ντάμα, κύτταξε τὴν κάθε τσοῦπα, νὰ κι' ἡ κόρη τοῦ Κοκκίδη, νὰ κι' ἡ δεσποινὶς ἡ Κούπα, ζηλεμμέναις κοπελούδαίς, ποὺ πετοῦν σὰν πεταλούδαίς.

Π.—'Αμὲ τοῦ Μερτροῦδ ἡ κόρη... τώρα μπαίνει σ'τὸ νὰ καὶ μὴ γνωστὴ κυρία δοξασμένου Στρατηλάτου, κύττα ἄλλο παραπέρα καὶ τὴν κόρη τοῦ Γαλάτη, νέο Συριανὸ λουκοῦμι καὶ κορίτσι τοῦ γαλάτου.

Ὅλαις ὅσον εἰμπαρῶ πάλι θὰ τῆς ἐπαινέσω, κι' ὅλον ὕμνητῆς θὰ γίνω καὶ θὰ ξεροκαταπίνω.

Φ.—Ὑμνησέ τῆς, Περικλέτο... σ'τοὺς καιροὺς αὐτοὺς τῆς ἐπαινῶν ποτὲ δὲν χάνεις. Βλέπω δὲ χορευτρίαις φῖναις, τῆς κομψαῖς Θανοπουλῖναις, ὅπου πᾶν μαζί μαζὶ... νὰ κι' ἡ κόρη τοῦ Ραζῆ.

Π.—Νὰ τῆς Τζιφου τὸ κορίτσι, πρώτη νύφη σ'τῆς νυφῆς νὰ κι' ἡ Πάλλειναις ἡ δύο, ζηλεμμέναις ἀδελφάδες. Φ.—Μὰ κελάδεσε καὶ ψάλλε, Περικλέτο μου κοτσόφι, ὁμορφιαῖς ἀφράτης χήρας, τῆς Μαρίας τοῦ Ζαρίφη, κύτταξέ τὴν μέσα σ'τ' ἄσπρα, πῶς ντ' ἀγκλετὲρ δαντῆται καὶ πολύτιμαις κορδέλαις.

Κύττα καὶ μὴ ζωνοτήτρα, Περικλέτο εὐτυχῆ, ποὺ νομίζω πῶς ἀρχίζει τὸ νομά τῆς ἀπὸ Χι. Κύττα μάτι σὰν στίλετο, χάνεις τὰ πασχάλια σου, σεβνταλῆ μου Περικλέτο, μάζεψε τὰ σάλια σου. Κύτταξε καὶ τὴν Τζιτζίκα καὶ τῆς ἄλλαις δὲ Τζιτζίκαίς, κύττα καὶ τὴν Εἰρηνοῦλα, ποὺ γελᾷ καὶ στάζουν γλῶσσας.

Περικλὴ μασκαρατζῆκο, βλέπω τώρα μὲς σ'τ' ἀσκέρι τὸν Λεβίδη τὸν Στεφίκο τὸν ὑπο-Καραμπουρνιέρη.

Π.—Κυττάζω καὶ τὴν Διάμπεη μὲ ρόδα καὶ μὲ κρῖνα, μὲ καταθέλγουν, Φασουλῆ, θεάματα παυσίλυπα, μὰ βάστα με παροκαλῶ, διαβαίν' ἡ Βαρβογλίνα, μωρὲ γυναῖκα μὴ φορᾷ, μωρὲ μὰ γειά σου, Φίλιππα. Φ.—'Ιδού καὶ ἡ κόρ' ἡ διαλεκτὴ τοῦ ρέκτου Σιμπούλου, νὰ κι' ἡ Μαρῖετα, Περικλῆ, τοῦ Σακελλαροπούλου. Μικρὴ μικρὴ τὴν γνῶρισα καὶ πῶς τὴν βλέπω τώρα, κοτζάμ κοπέλα λιγερή, Νεράϊδα λευκοφόρα.

Π.—'Ιδού κι' ἡ κόρη τοῦ Σκουζέ, Σιλφίς χαριτωμένη, μὰ κύττα καὶ τὴν Μπούμπουλη τὴν μικροπαντρεμένη. Φ.—Δὲς καὶ τὴν Λίνα τοῦ Μπισιᾶ, πολὺ καλὸ κομμάτι,

καὶ τὴν Ροδὴ τοῦ γνωστοῦ μὲ τὸ μονόκλ' σ'τὸ μάτι. Προβαίνει κι' Ὁ Αμερικανὸς μὲ μπῦ καὶ γαλαάδα, τῆς Ρίτσερσον ἀνεμιά, τῆς Χάρντντ φιλενάδα, κι' ἂν γιὰ τὴν Χάρντντ μ' ἐρωτᾷς εἶναι μαντάμ Πρεσβίνα τοῦ Χάρντντ τῆς Ἀμερικής, ποὺ μένει σ'τὴν Ἀθήνα.

Π.—Καὶ γουργούραις ἄρχισα νὰ νοιώθω σ'τὸ στομάχι... Φ.—Μὰ κύττα καὶ τοῦ Λέοντος Μελά τὴν Ἀνδρομάχη, ντεντεκοτὲ πρωτοφανὲς μὲ μακρυὰ μανίκια, νὰ περατοῖ μὴ φορᾷ μὲς σ'τ' ἄλλα τεφρίκια.

Π.—Κι' ἡ Μαρῖκα τοῦ Λεβίδη τί σοῦ λείει, μὴο κάρο; καὶ ντὲ σιὲλ φορεῖ τῆς ὥρας, καὶ τὴν βλέπω καὶ σαλτάρω. Βλέπω τοῦ Ζωχίου τὴν Στέλλα τὴν μινιὸν καὶ τὴν κοντοῦλα, καὶ τοῦ Κατσαρά τὴν κόρη, Ζαχαρένια περδικοῦλα, βλέπω κάθε μας φυντάνι, βλέπω κάθε μας πιπίνι,

τὴν Παπαδομαντοπούλου καὶ τὴν Σούτσου καὶ τὴν Τζίννη, βλέπω καὶ τὴν Καυταντζόγλου, δύο μάτια, δύο βέλη, ποὺ τὴν ἄσπρη φορεσιὰ τῆς τῆς τὴν ἔκαναν κουρέλι, βλέπω κι' ἕναν διπλωμάτη, ποὺ φουσκώνει σὰν τουλούμι, βλέπω καὶ τῆς Κουτουριώτη καὶ τὴν κόρη τοῦ Δραγοῦμη,

βλέπω καὶ τῆς Πανταζίδου, δὲ λευκὰ περιστεράκια, βλέπω κι' ἄλλαις, βλέπω κι' ἄλλαις, καὶ μὲ πᾶνουν τὰ μεράκια. Φ.—Τὸ Καμπὰ τὴν δεσποινίδα πῶς τὴν βρῖσκεῖς, Περικλέτο; Π.—Πῶς τὴν βρῖσκω, Φασουλῆ μου;... κἀντίο, ζάχαρι, κουφέ-

(το. Φ.—'Αὐτὸς ὁ πανδομάτωρ!... τοὺς σοφοὺς ἀπομωραίνει, τοὺς μικροὺς τοὺς μεγαλώνει, τοὺς μεγάλους τοὺς μικραίνει, τὰ μαλλιά τὰ μαῦρ' ἀσπρίζει, τὰ σπαρα τὰ ξαναμαυρίζει.

Π.—Μονόζωσε φιλοσοφίαις κι' αἶντε σ'τὸ χορὸ νὰ μ'πῆς, νὰ κι' ἡ κόρη τοῦ Πασπάτη, νὰ κι' ἡ κόρη τῆς Μπιμπῆς. Κύττα τὴν Μιμή τὴν Φάνη, κύττα καὶ μὴ Μις τοιμπλοῦ, ποὺ τὸ μπῦ τῆς δεσπόζει,

νὰ κι' ἡ κόραις τοῦ Ντεκόζη, ποὺ σ'τὸν μπάλο φιγουράρουν μὲ τὰ ρόζ καὶ μὲ τὰ μπλοῦ. Μονόζωσε φιλοσοφίαις, νὰ στελίδια καὶ βραχιόλια, ἔς τὸν Τσαμαδοῦ τὴν Σούνια, ἔς τὸν Τσαμαδοῦ τὴν Λιό-

μὲ τὸν Ἀνακτα χορεύει σ'τὸ καρὲ τοῦ Βασιλέως, (λιὰ, Τσαμαδὸς βαστάζει τώρα τοῦ στρατεύματος τὸ κλέος. Φ.—Κύττα τώρα καὶ τῆς ντάμαις τῶν Μινιστρῶν τῶν χρυσῶν, νὰ κι' ἡ Μπουριαν κι' ἡ Πλέσεν κι' ἡ κυρία Ντ' Ὁρμεσσόν,

κύτταξε καὶ τῆς Ὁνού, μὲ τὸ χρῶμα τούρανου, νὰ καὶ τοῦ Ριφὰτ ἡ ντάμα, πρῶτος κόμματος καὶ Ρῶσσα, Περικλέτορ ἐνδυμασία κι' ὅλο τρίχαπτα καὶ κρόσσα.

Ὁ Ριφὰτ, ὁ Τούρκος Πρέσβης, ποὺ νὰ μὴ μᾶς βασκαθῇ, ἀμπερὺ γυναῖκα πῆρε, βέρα Ρῶσσα καὶ ξανθῆ. Π.—Ὁ χορὸς ἀνάβει τόρκα κι' ὅλοι γίνονται σαλάτα, βλέπω κι' ἡ διπλωματίαις, ἦλθαν καὶ τὰ κονσολάτα.

Ὁ Ρωμανὸς Ταξιάρχης τῆς Συλλήψεως φορεῖ καὶ ποζάτος προχωρεῖ, καὶ ὁ Καραπαυλὸς μὲ δύο Ταξιάρχας σ'τὸ λαιμό...

τὴν παρῶντα καὶ τοῦτα, ποὺ δὲν ἔχουν μετρημὸ. Μὲ σπουδαῖον Ταξιάρχην κύττα καὶ τὸν Λυκομυρῆ, ποὺ κομψὸν Εἰσαγγελεῖα, ποὺ μ' αὐτὸν πολὺ δὲν παίζω, ἀπὸ, καθὼς εἰσέβρεις, ἂν τὸν πιάσῃ τὸ μπουρίνι παρῶντος τὸν Ταξιάρχην τῆς Συλλήψεως σοῦ δίνει.

Νὰ κι' ὁ κύριος Νομάρχης μὲ τὴν ξάστερη θωριά, κύτταξε τὴν Ταξιάρχας τοῦχον κάνει τὰ κερά, καὶ ὁ Θανάσης τῆς Παιδείας, ποὺ θὰ τῶν γιὰ καὶ μὸ τὸς κανέναν Ταξιάρχης δὲν τοῦ σφίγγει τὸν λαιμό.

Νὰ καὶ πλῆθος ἀττασιέδων, ποὺ τοὺς τρώγ' ἡ προκοπή, Περικλῆ, ὁ Δραγοῦμης, ὁ Σουῖδας, κι' οἱ λοιποὶ. Φ.—'Αὐτὸς ὁ σπαθίας, ποῦχει δυνατό σουζέ, καὶ τὸν πάχω γιὰ τοὺς ἄλλους, ποῦχουν γιὰ χορὸ πρεμοῦρα,

καὶ δὲν κάνουνε φιγούρα.

Φ.—Τὸν Γεννήσαρην τὸν Γιάννη πῶς τὸν βρῖσκεῖς, Περικλέτο; Π.—Ὅπως πάντοτε καὶ τώρα, ντούρο, σπῖρτο, καμινέτο. Φ.—Τί κυττάζεις ἔτσι τώρα κι' ὅλο χάσκεις σὰν χαμένος; παραλύσασες ἀλήθεια μὲ τὰ τόσα θηλυκά...

διακρίνω καὶ τὴν Δούρου, πεῦναι μᾶμμος ξακουσμένος, καὶ σὰν ἔχῃς γεννητούρια νὰ τὸν πέρνης τακτικά. Π.—Βλέπω ντάμαις σεβασταῖς, μὰ κι' ἀρχόντισσαις σωσταῖς.

Βλέπω τὴν κυρίαν Βάσσου, βλέπω καὶ τὴν Ἐμπερῖκου, βλέπω καὶ τῆς δὲ Τρικούπη, μὴ τοῦ Κώστα, μὴ τοῦ Νι- διακρίνω καὶ τὴν Μαύρου, ποὺ τὴν λὲν Ἐλοῖσια, [κευ, μὰ καὶ τὴν Μαυρομιχάλη, πυργοδέσποινα πλουσία, ποὺ μὴ νύκτα κι' ἕνα βράδυ τῆς ἐκάηκε τὸ σπῆτι,

καὶ τὴν Τσάτσου, τὴν κυρία τοῦ κυρίου μὲ τὴ μύτη. Φ.—Βλέπω τὴν Καποδίστρια, ποὺ δὲν χορεύει διόλου, ἰδού καὶ μὴ μὲ φασαμὲν ποὺ μᾶς παρατηρεῖ, μὰ νὰ κι' ὁ Κανελλόπουλος, τὸ στόλισμα τοῦ Στόλου, τὰ γάντια τῆς Πριγκίπισσας ἐπιμελῶς φρουρεῖ.

Νὰ κι' ἕνας τοῦ μηχανικοῦ, ποὺ δὲν παραποζάει, πηγαίνει τὴν Πριγκίπισσαν μὲ σέβας ν' ἀγκαζάρῃ, μὰ κάποιος ἐξαφνα περνᾷ καὶ τὸν πατεῖ σ'τὸν κάλο καὶ τὸνα πόδι σήκωσε κι' ἐστάθηκε μὲ τᾶλλο, καὶ τοῦ φωνάζουνε πολλοὶ σπαθάτοι:

«ἄρον τὸν πόδα σου καὶ περιπάτει.» Π.—Βουβάσου τώρα, Φασουλῆ... προβάλλ' ἡ Χαντζανέστη, ρόδα σ'τοὺς ὅμους ἐρυθρᾷ, τοῦ μπάλου φιγουρίνι, προβάλλει κι' ὁ Λαυρέντιος, ὁ Μεταξᾶς τούτέστι, ἐλθὼν ἀπὸ τὸ Βέλγιον ὑπὸλαρχος νὰ γίνῃ.

Φ.—Ὁ Καρολίδης φαίνεται μ' ἕνα στραβὸ καπέλο, ἰδού κι' ὁ Φίλιος ὁ χυτὸς, ἀρχαῖκὸ μοντέλο, μὰ κύτταξε σ' αὐτοὺς κοντὰ τὸν Φίλιππα τὸν Γεωργαντᾶ, τὸν σεβνταλῆ, τὸν κουδαρντᾶ.

Νὰ καὶ μὴ ξενὴ σὰν ἄφρος, πολὺ σπουδαῖος τάκος, κι' ὁ τοῦ Θεάτρου Γραμματεὺς, ὁ κοντο-Στεφανάκος, νὰ κι' ὁ Φωτίου, Περικλῆ, τῆς Μπόρσας ὁ μεσίτης. ἰδού κι' ὁ Φόυμης, ὁ Πυργῶς τοῦ Πριγκίπου τῆς Κρήτης, εὐρύστερος, εὐρύπλωτος, καὶ τοῦ χοροῦ καπάρι, μαζί μὲ τὴν Πριγκίπισσαν χορεύων φιγουράρει.

Λαὸς, λαὸς, λαούραρος, Μερκούρης καὶ Μερκούραρος. Ἰδού κι' ὁ Δήμαρχος περνᾷ φορεμῶν κάθε θηλυκὸ, κι' ἔχει παράσημα τρανά, Ἑλληνικὸ κι' Ἰταλικό.

Π.—Παίζου, πῖρα καὶ κοντσίνα λειψανα παλῶν ἀγῶνων, νὰ κι' ὁ γέρο Κυδωνάκης ἐκατὸν τεσσάρων χρόνων τριγυρίζει μὲ σ'τὴ σάλα μὲ μαντίλι καὶ μπαρτόνι, βλέπω καὶ τὸν Διομήδη μὲ τὸ φουσκωτὸ ρουθόφι.

Νὰ κι' ὁ Λάσκας ὁ Νίκος, κωμῶδης τῆς ἐποχῆς, νὰ κι' ὁ Κύρος τῆς «Ἐστίας» μὲ γαλῶσαις τῆς βροχῆς, νὰ κι' ὁ μέγας Βελεστίνος, ἀλλὰ νὰ κι' ὁ Δαραλέτης, ὅπου πέρνει ἀμειψώσεις κι' οὔτε μὴ τοῦ φεύγει λέξι.

Βλέπω καὶ τὸν Ἀντζελότο, τὸν σπῖρτζο Βουτσινᾶ, ποὺ σὰν σβούρα καὶ σποντύλι σ'τοὺς ὀφθαλμοὺς τριγυρνᾷ. Νὰ κι' ἡ κόρη Μητσάπουλου, τοῦ Θανάση δηλαδὴ, ποὺ σκλαβάκι τῆς σὲ κάνει μάλις στρέψη νὰ σὲ δῇ.

Ἐέρεις τώρα ποῖαις κιαλάρω; τὴν κυρίαν Νοτάρᾶ, τὴν κυρίαν τοῦ Καρμποῦνη, τὴν κυρίαν Κατσαρά, ἔέρεις τώρα ποῖαν κιαλάρω, Φασουλῆ, λωσσα ψευτροῦ; τὴν κυρίαν Δελαπόρτα τοῦ παυμένου τοῦ γιαιτροῦ.

Ἐέρεις τώρα ποῖαν κιαλάρω;... τὴν κυρίαν Νεγρεπόντη... Νὰ καὶ μὴ ξενὴ σὰν ἄφρος, πολὺ σπουδαῖος τάκος, κι' ὁ τοῦ Θεάτρου Γραμματεὺς, ὁ κοντο-Στεφανάκος, νὰ κι' ὁ Φωτίου, Περικλῆ, τῆς Μπόρσας ὁ μεσίτης. ἰδού κι' ὁ Φόυμης, ὁ Πυργῶς τοῦ Πριγκίπου τῆς Κρήτης, εὐρύστερος, εὐρύπλωτος, καὶ τοῦ χοροῦ καπάρι, μαζί μὲ τὴν Πριγκίπισσαν χορεύων φιγουράρει.

Λαὸς, λαὸς, λαούραρος, Μερκούρης καὶ Μερκούραρος. Ἰδού κι' ὁ Δήμαρχος περνᾷ φορεμῶν κάθε θηλυκὸ, κι' ἔχει παράσημα τρανά, Ἑλληνικὸ κι' Ἰταλικό.

Π.—Παίζου, πῖρα καὶ κοντσίνα λειψανα παλῶν ἀγῶνων, νὰ κι' ὁ γέρο Κυδωνάκης ἐκατὸν τεσσάρων χρόνων τριγυρίζει μὲ σ'τὴ σάλα μὲ μαντίλι καὶ μπαρτόνι, βλέπω καὶ τὸν Διομήδη μὲ τὸ φουσκωτὸ ρουθόφι. Νὰ κι' ὁ Λάσκας ὁ Νίκος, κωμῶδης τῆς ἐποχῆς, νὰ κι' ὁ Κύρος τῆς «Ἐστίας» μὲ γαλῶσαις τῆς βροχῆς, νὰ κι' ὁ μέγας Βελεστίνος, ἀλλὰ νὰ κι' ὁ Δαραλέτης, ὅπου πέρνει ἀμειψώσεις κι' οὔτε μὴ τοῦ φεύγει λέξι.

νά κι' ὁ Σίμος ὁ Μπαλάνος, ὁ Γραμματικὸς τοῦ Κόντη,
τὸν μεγάλον Ταξιάρχην τοῦ Μαυροβουνίου φέρει,
κι' ὁ καθέννας τὸν συγχαίρει.

Νά καὶ δεύτερος Μπαλάνος, ὁ μηχανικὸς ὁ φίνος,
λάμπων ἀργυροῦς ἱππότης εἶναι πρὸ μηνὸς κι' ἐκεῖνος.

Π. — Ωχ! ἀρώματα τοῦ μόσχου, τῆς βανίλιας, τῆς κανέλας!
ὅμως νά, βρὲ Φασουλῆ,

Βασιλόπουλος ὁ Πέτρος, Πρόξενος Βενεζουέλας,
μὲ παράξενη στολή.

Νά κι' ὁ Πέτρος ὁ Κανάκης, Πρόξενος τῆς Ρουμανίας,
νά κι' ὁ Χατζηδημητρίου, τούτος εἶναι τῆς Δανίας,
πρόφην ἄμισθος, μὰ τώρα τὴν ἐπέτυχε ποῦ λές,
ἐγὼν ἔμισθος τοῦτέστι μ' ἐπτακόσαις στρογγυλαῖς.

Φ. — Νά παρὼν κι' ὁ Φιλιππάκης, νά κι' ὁ Κίμων ὁ Λαμπέτης,
πρόσεχε, βρὲ Περικλέτο. 'στὸ παρκέτο νά μὴν πέσης
Κύτταζε τοὺς τετραχέρους, πάψε τὸ λιθάνι πλέον,
καὶ πρὸ πάντων ἄς τελειώσῃ τὸ μητρώον τῶν θηλέων.

Π. — Χάνομαι γιὰ παντρεμένους,
χήραις κι' ἄρραβωνιασμέναις,
κι' ἄφ'σέ με, βρὲ κανάγια, μιά ποῦ 'μπήκα 'στὸ Παλάτι,
νά τῆς φάω μὲ τὸ μάτι.

Φ. — Καλὴ χώνεψι, τσιφούτη,
μὰ ποῖα νάναί τάχα τούτη,
ποῦ 'στὴ μέση σὰν γοργόνα καραβιοῦ χοροπηδᾷ;

Π. — Εἶναι μία, ποῦ μᾶς ἦλθε μὲς ἀπὸ τὸν Καναδᾶ.

Φ. — Κύττα πάχος, κύττα λίπος, Περικλῆ ντεληφυσέκη,
ὅλο κρέας καὶ μπιφτέκι.

Νά καὶ κάμποσαις σὰν ρέγκαις καὶ 'ψηλαῖς σὰν καμινάδες,
νά κι' ἡ Κλέιτον, Ἀγγλίδες, τῆς Ζλατάνου φιλενάδες.

Π. — Ποῦ τῆς ξέρεις;

Φ. — Ποῦ τῆς ξέρω; τί σέ μέλει, μπεχλιθάνη;
μὰ γιὰ κύτταζε κι' ἐκεῖνο τῆς Ζλατάνου τὸ φουστάνι.

'Στὴν Λυὼν παραγγελμένο
καὶ κομμένο καὶ ραμμένο,
ἄσπρο καὶ μεταξωτὸ
καὶ διαμαντοκεντητὸ

τοῦ Λουὶ Κατόρξ τῆς μόδας ρεζιλεῦει τῆς παλχαῖς,
καὶ ζηλεύουνε κυράδες καὶ ζηλεύουν κοπελῆδες,
κι' ὅλαις κι' ὅλοι ξεφωνίζουν πῶς τὸν κόσμον θὰ τρελλάνῃ
τῆς Ζλατάνου τὸ φουστάνι.

Τί φουστάνι, Περικλέτο... σ' ὅλαις ἔκανε χαλάστρα,
ἕνας ἀπὸ τὸ Παρίσι
ἔχ' εἰς τοῦτο ζωγραφίσει

τὸν γιὰλὸ μὲ τῆς μαούναις καὶ τὸν οὐρανὸ μὲ τᾶστρα,
καὶ γιὰ τοῦτο κάθε γλῶσσα τρέχει τώρα σὰν ροδάνι
καὶ γεραίρεται κι' ὑμνεῖται τῆς Ζλατάνου τὸ φουστάνι.

Κύτταξέ το, κύτταξέ το καὶ μακρόθεν καὶ πλησίον,
ἀναζώσης ἱστορίας καὶ ζωγραφικῆς Μουσεῖον.
'Εξω φτώχεια, Περικλέτο, τέτοιο φόρεμ' ἂν ἐφόρεις,
κύττα πῶς τὸ καμαρώνει κι' ὁ Ζλατάνος ὁ Γρηγόρης,
κι' ὁ Σιμόπουλος ἀκόμη, Περικλέτο μου κουλούκι,
ὅπου πλῆθος ἐλλειμμάτων 'βγήκε 'μπρὸς τοῦ σὰν παλοῦ.
καὶ δὲν ξέρει πῶς καὶ πόθεν περισσεύματα νά βγάῃ,
μὲ δὴ ὁ μάτια σὰν γαρίδα βλέπει τοῦτο τὸ φουστάνι.

Κἂν μονάχα μὲ τὰ μάτια, κἂν μὲ κιάλι τὸ κυττάξῃ,
θὰ σαστίσῃ, θὰ ἀλαλάξῃ,
κι' ἀπὸ μέσης μου καρδίας τὴν κυρίαν τὴν συγχαίρω,
ποῦχει καὶ τὸν Θεοχάρη τοῦ Μῆα οὐ λη καθθαλίξῃ.

Π. — Μὰ τώρα πᾶμε 'στὸ σουπὲ νά φᾶμε καὶ νά πτοῦμε
καὶ νά τὰ ξαναποῦμε.

'Ἰδοὺ περιγητήριαις τριγύρω σεβαραῖς
μὲ πελαργῶν ἀρίδες,
ὁ Κατσαρᾶς, ὁ Κατσαρός, καμπόσαις κατσαραῖς,
καὶ κατὶ κατσαρίδες.

Φᾶτε καὶ πῖετε, βρὲ παιδιὰ, μὴ φείδεσθε δαπάνης,
ἀλλὰ κανεῖς πολιτικὸς καὶ τῆς Βουλῆς τσοπάνης
δὲν φαίνεται, βρὲ Φασουλῆ, 'στοῦ πλῆθους τὴν πληθώραν
κι' ἴσως αὐτὴν τὴν ὥραν

μακρὰν τῆς τύρβης τῶν χορῶν καὶ τῶσης εὐωδίας
ὁ Θεοδωρὴς προσεύχεται μὲ συντριβὴν καρδίας.

Φ. — Μήτε Ζαήμης φαίνεται, κι' ὁ Καραπάνος λείπει,
καὶ μ' ἔπιασε μιά λύπη,

χορὸς χωρὶς πολιτικὴ δὲν ἔχει διόλου γούστο,
μὰ κύτταξε παρακαλῶ μῖς παντρεμένης μπουστο.

Ἐμπρός, Ρωμηοὶ φιλόγαλλοι, ριχθῆτε μὲς 'στοὺς γάλους,
ἐμπρός νά ξεκουράσωμε πατούνας κι' ἀστραγάλους.

Σαμπάνια φέρτε μου νά πῶ κι' ἄς παίξῃ τ' ὄργανετο,
καλῶς σὰς 'βρήκαμε, παιδιὰ, μὰ κρίμα, Περικλέτο,
ποῦ 'λίγα φύλλα τοῦ Ρωμηοῦ δὲν ἔφερα νά βάλω
'λίγη σαλάτα Ρουσσικῆ, 'λίγο ζαμπὸν καὶ γάλο.

Φᾶτε καὶ πῖετε, βρὲ παιδιὰ... ψυχὴ μου πανδοιασία...
ψίχουλο μὴν ἀφήσετε, μήτ' ἕνα κοκκαλάκι,

πολύς ὁ μόσχος κι' ἀφθονος κι' ἡ τράπεζα πλουσία...
ἀθάνατος αὐτὸς ὁ Θῶν... ζήτω τοῦ Νικολάκη.

Π. — Ζήτω... θαρρῶ τὸ κοτιλὶδὸν πῶς ἄρχιζε τὸ γλέντι...
τὸν Χατζηπέτρο κύτταζε, τὸν Χρῆστο τὸν λεβέντη.

Φ. — Ἀθάνατος διευθυντῆς τοῦ κοτιλὶδὸν ὑπάρχει,
τότε τὸν 'λέγαν λοχαγὸ καὶ τώρα ταγματάρχη.

Π. — Μὰ τί τρέχει, Φασουλῆ,
κι' εἶναι σούσουρο πολὺ;

Φ. — Ἀπὸ κάποιος Σταχοπούτας τὸ καλλίσφυρο ποδάρ
τόνα 'ξέφυγε παπούτσι
καὶ πηγαίνει κοῦτσι κοῦτσι,

καὶ μακάριος ποῦ τόδρη τὰ βρεθήκαμε τοῦ 'τὰ πάρη.

Π. — Τρεμοσβύνουνε τὰ φῶτα, κάθε πρόσωπο κερώνει,
καὶ θαρρῶ πῶς ξημερώνει.

Φ. — Καληνύκτα, Περικλέτο, πῆγαινε νά κάνῃς νάνι,
καὶ νά 'ὄῃς μὲς 'στὸν αἰρὸ σου τῆς Ζλατάνου τὸ φουστάνι.

Καὶ καμπόσαις ποικιλίαις, μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

Τὸ Λοῦβρο τὸ περίφημο, τὸ Λοῦβρο τὸ μεγάλο,
ποῦ σὰν κι' αὐτὸ δὲν 'βρίσκεται μὲς 'στὰς Ἀθήνας ἄλλο.
Νέα προσθήκη κι' ἔκτασις τμημάτων εὐρυχώρων
καὶ πλουτοῦς ἀφθονοῦς εἰδῶν πολλῶν καὶ διαφόρων,
ὅπου δὲν περιγράφονται, πᾶς μόνον καὶ τὰ βλέπεις,
κι' ἀρχίζει τὸ γαργάλισμα γερμάτων κι' ἄδειας τσέπης.
Ὁ μάγος Κανελλόπουλος 'στὰ λουσα τὰ περίσσια
κι' αὐτὸ τὸ Λοῦβρο 'πέρασε, ποῦ λάμπει 'στὰ Παρίσια.

Μετὰ χάριτος πολλῆς
συλλογὴ πολυτελῆς
νέων Μῦθιστορημάτων ἐκλεκτῶν τοῦ Χρήστου Χιώτη
τοῦ γνωστοῦ τυπογραφείου τῆς «Κορίνθου» δηλονότι.
Τρεῖς φορές τὴν ἐβδομάδα μιά δακάρα κάθε φύλλον
κι' ἐστῶσαν αὐτὰ πρὸς γνῶσιν ἀμφοτέρων μας τῶν φύλων.

Τὸ γραφεῖον τοῦ Ρωμηοῦ μας, παραλαβίπα πατριώτου,
ἀριθμὸς ἀριαντατρία, εἰς τὸν δρόμον τοῦ Διδότου.